

РЕШЕНИЕ

№ 531

гр. Пловдив, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20235300502503 по описа за 2023 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на П. С. И., с рег.№821 при КЧСИ, район на действие ОС-Пловдив, чрез пълномощника адв.М. И.З., АК-Пловдив против Решение № 281/ 19.06.2023г. постановено по гр.д.№1196/ 2022г. по описа на АРС – I гр.с., с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя иск за признаване за установено, че И. В. П., от гр. А. дължи на жалбоподателя сумата от общо 978,55 лева, представляваща такси и разноски, дължими по изпълнително дело №375/2010г. по описа на ЧСИ П. И., от които 12 лева за изпратено съобщение от 07.04.2017г., 2,40 лева пощенски разходи за изпратено съобщение от 07.04.2017г., 6 лева за извършена справка ГРАО от 14.10.2019г., 24 лева за съобщение от 14.10.2019г., 12 лева за съобщение от 10.05.2021г., 2,46 лева пощенски разход за съобщение от 07.05.2021г., 48 лева за съобщение за прекратяване на делото до взыскател и длъжник от 26.01.2021г., 24 лева за съобщение за вдигане на наложен заповест МПС, 18 лева за искане за заличаване на възбрана и 829,69 лева такса върху погасено вземане, за събиране на която е издадена заповед за изпълнение № 426 от 30.03.2022г. по ч.гр.д.№ 550/2022г. по описа на Районен съд Асеновград. Решението на районния съд се обжалва като неправилно и незаконосъобразно, след изложение на фактите и обстоятелствата по делото и позоваване на разпоредбата на чл.79, ал.1 ГПК и разпоредбата на чл.79, ал.1 ЗЧСИ, излагат се и се навеждат обстоятелствата и доводите, както следва: по молба на взыскателя „ОББ“ АД от

27.02.2017г. с постановление за прекратяване от 11.01.2022г. ИД № 375 по описа на ЧСИ е било прекратено поради погасяване на дълга и на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК ; че ответницата е била уведомена за задължението си за заплащане на процесната сума със съобщение от 14.10.2019г., връчено на 05.12.2019г., но останало неизплатено. Съгласно чл.79, ал.3 ЗЧСИ за дължимите и неплатени такси и разноски ЧСИ е подал Заявление по чл.410 ГПК на 08.03.2022г и се е снабдил със ЗИ за посочения размер по ч.гр.д.№ 550/2022г. по описа на АРС ; направено е признание, че дългът е платен извънсъдебно. Оспорва се приетото от РС, че в производството не са били събрани доказателства за прекратяване на делото на основание чл.433 ГПК поради плащане, на което се противопоставя възражението, че това е станало на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК – по молба на вискателя. Поради приетото, че молбата е неналична по делото е прието и наличието на изключение от правилото по чл.79 ГПК, на което се възразява с изявлението, че такава молба се явява налична по делото към ИМ, което е прието и с определение по отношение на безспорните факти.

На следващо място оспорва се приетото, че не са събрани доказателства за размера на задължението на ответницата към момента на изготвяне на сметката за дължими разноски, доколкото задачата на вещото лице по ССЧЕ по делото касаела проверка на счетоводството на СИ, а не собствено изчисление. На приетото от РС се противопоставя доводът на жалбоподателя, че в доказателствена тежест на ответницата е установяване изпълнение на задължението, за което била разпределена и доказателствената тежест по делото; по заключението се явило установено, че размерът на таксата по чл.26 ТТРЗЧСИ върху дълг от 9 886,27 лв възлиза на 987,68 лева с ДДС , което заключение не е било оспорено по делото, както и материалния интерес по същото. В тази връзка се препраща към справка за заявено наличие на преки доказателства по делото за размера на дълга към датата на образуване на изпълнителното производство в общ размер от 5 710,44 лева, като след образуването на изп.производство е била платена най-малко сумата 5 710,44 лева, върху която сума на основание чл.26, б.“в“ ТТРЗЧСИ дължимата такса е в размер на 476, 83 лв без ДДС, или 572,20 лева с ДДС. В хода на ИД са били платени 157,99 лв с ДДС. Без необходимост от специални знание съдът е следвало да изчисли чрез собствени изчисления, че ответницата дължи най-малко сумата 414,20 лева с вкл. ДДС , представляваща такса по чл.26 ТТРЗЧСИ. По делото били представени доказателства за платени такси и разноски, подробно описани в общ размер на 148,86 лв с вкл.ДДС. В този смисъл се иска отмяна на обжалваното решение изцяло и уважаване на предявения по чл.422 ГПК иск от жалбоподателя, както и присъждане на направените по делото разноски.

С оглед на горните оплаквания и доводи е направено доказателствено искане за допускане на ССЧЕ , се иска отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявения по чл.422 ГПК иск.

Писмен отговор по ВЖ от въззиваемата страна И. В. П. от гр.А., уведомена чрез адв.А. П., не е постъпил по делото.

Пловдивски окръжен съд констатира жалбата да е подадена от надлежна страна, насочена

против подлежащ на обжалване съдебен акт, подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Съдът е сезиран с иск по чл.422, ал.1 вр. с чл.415, ал.1 ГПК от ЧСИ П. Ст.И. , рег.№821, район на действие ОС-Пловдив за признаване установеност на вземания по издадена Заповед № 426 за изпълнение на парично задължение от 30.03.2022г. по ч.гр.д.№ 550/2022г. по описа на АРС- I гр.с., с която е разпоредено длъжницата да заплати на ЧСИ П. Ст.И., рег. №821 сумата в общ размер 978,55лева, дължими по изп.дело № 375/ 2010г. по описа на същия ЧСИ.

Безспорно във връзка с подадено заявление от жалбоподателя по реда на чл.410 ГПК , по което е издадена Заповед № 426 за изпълнение на парично задължение от 30.03.2022г. по ч.гр.д.№ 550/2022г. по описа на АРС- I гр.с., с която е разпоредено длъжницата да заплати на ЧСИ П. Ст.И. , рег.№821 сумата 978,55лева, дължими по изп.дело № 375/ 2010г. по описа на същия ЧСИ, описани по вид и размер по-горе.

По издадената ЗИ по чл.410 ГК е подадено възражение по чл.414, ал.1 ГПК, поради което предявен искът по чл.422, ал.1 ГПК.

Видно от комплектованата преписка по ИД №375/ 2010г. по описа на ЧСИ П. И., рег.№ 821 на КЧСИ същото е образувано на 29.03.2010г. за принудително изпълнение по искане на „ОББ“ АД, ЕИК: 000694959 против длъжницата И. В.П. въз основа на издаден ИЛ по ЗНИ по реда на чл.417 ГПК по гр.д.№ 362/ 2010г. по описа на АРС за събиране на вземания по договор за банков кредит между страните от 02.04.2009г.

Видно от ОИМ на ответницата И. В.П. безспорно е и видно от преписката по ИД, че същото е прекратено с Постановление за прекратяване от 11.01.2022г. по молба на вискателя вх.№ 07531/ 27.02.2017г. по вх.рег. на ЧСИ и на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК. На 05.12.2019г. длъжницата е била получила Съобщение № 56083/ 14.10.2019г. , с което ЧСИ е поканил същата да заплати сумата в размер на 973,69 лв с ДДС, представляващи дължими такси и разноски по ТТР към ЗЧСИ към дата 14.10.2019г. С последващо Съобщение изх.№ 2603/ 26.01.2022г. по изх.рег. на ЧСИ, получено от длъжницата на 14.02.2022г., същата е уведомена за прекратяване на ИД на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК по молба на вискателя, с приложение на Сметка по чл.79 ЗЧСИ за дължими незаплатени такси по ТТР към ЗЧСИ в общ размер от 978,55 лева.

С ОИМ ответницата е оспорила предявения иск по основание и размер като недължими посочените в ИМ суми, като изрично по отношение на сумата в размер на 691,41 лв без ДДС по т.26 ТТР към ЗЧСИ е формулирано възражението, че съгласно т.26, такса се събира върху събраната сума по делото. Заявено е, че дългът е бил изплатен през 2017г., когато е била депозирана молбата за прекратяване на делото. Формулирано е възражение за погасителна давност, поради това, ИД е образувано през 2010г., а дългът е изплатен през 2017г., оспорена е и представената сметка.

Във връзка с оспорванията в ОИМ ищецът е поискал допускане на ССЧЕ за проверка относно постъпилите суми/ в т.ч. и извършените доброволни плащания по сметка на вискателя/ за погасяване на задължението по ИД, след което изчисление на общият размер

на дължимата такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ по ИД. В първоинстанционното производство е било депозирано заключение на в.л. А. Б.Д., което след проверка на приложените по делото документи и счетоводството на ищеца, в което са установени постъпили плащания от длъжницата еднократно в размер 1000 лева, както и на сумите от по 200 лева на пет вноски в периода 29.03.2012г. – 29.11.2013г. Размерът на дълга към датата 27.02.2017г. /моментът на прекратяване на делото /е установен на 9 886, 27 лева, въз основа на която база е изчислена таксата по т.26 ТТР към ЗЧСИ в размер на 829,68 лева, която с вкл. ДДС /157,99 лв/ възлиза на 987,68 лв.

Въз основа на така събраните доказателства за да отхвърли така предявения иск районният съд изхождайки от текста на разпоредбата на чл.79 ГПК е приел, че след като настоящото производство е прекратено на основание чл.433 ГПК, в производството не са събрани доказателства, че това е станало поради плащане, направено след започване на принудителното производство, от постановлението за прекратяване видно, че основаниято е чл.433, ал.1, т.2 или по молба на възискателя, която молба не е намерена по ИД № 375/ 2010г., поради което съдържанието ѝ се е явило неизвестно. С оглед на това е намерено, че е налице изключение от правилото по чл.79 ГПК. Освен това е намерено, че не са налице събрани доказателства във връзка с размера на задължението на ответницата към момента на изготвяне на сметката за дължими разноси, като установеният размер е по проверка в счетоводството на ищеца, а не по собствени изчисления.

Във връзка с решаващите мотиви на районния съд при отхвърляне на иска като неоснователен и изложените доводи във въззивната жалба жалбоподателят е ангажирал пред въззивния съд допълнителна ССЧЕ, заключението на в.л. М.М. по което се прие като компетентно изготвено и неоспорено от страните при детайлизация на включените в размера на дълга пера, формиращи сумата в установения от в.л. в първоинстанционното производство идентичен размер от 9 887,17 лева, формиращ материалния интерес по изп.дело към момента на прекратяване на ИД – 27.02.2017г. , съобразно Приложение №1, с инкорпорирана Таблица със следващото се описание на вида и размера , както следва: главница 4 914,19 лв, договорна лихва за периода 25.10.2009г – 09.03.2010г., наказателна лихва за период 25.10.2009г – 09.03.2010г. – 2,16 лв, разноси по гр.д.- ДТ – 104,97 лв, разноси гражд.дело адв.възнаграждение – 395,96 лв, авансово платени от възискателя такси за образуване на изп.дело – 108 лв, всичко по тези описани възлизащи в общ размер на 6 214,40 лева към датата на образуване на ИД - 29.03.2010г. Към тази сума без авансово платената такса от възискателя за образуване на ИД в размер на 108 лв / виж. Забележка , стр.3 от таблицата, л. 53 по въззивното гр.д./ са отчетени изтеклите законни лихви върху главницата в периода от 10.03.2010г. до 29.03.2010г., както и следващите се до прекратяване на ИД, съответно от 10.03.2010г. – 03.05.2012г., 10.03.2010г- 25.07.2012г. и от 10.03.2010г. до 27.02.2017г/ датата на прекратяване на ИД/, КАКТО И остатъците от договорните лихва по ИЛ за периода 25.10.2009г. – 09.03.2010г., наказателната лихва за периода 25.10.2009г – 09.03.2010г. , както и са описани разноските по гражд.дело в размер на 104,97 лв, разноси за адв.възнаграждение 356,95 лв и приетите разноси по ИД АВ – в общ размер 671,92 лв.

При така формираният общ размер, който съставлява база за определяне на материалния интерес, се следва изчисление на таксата по чл.26, б. "в" от ТТР към ЗЧСИ.

При така събраните доказателства въззивният съд намира жалбата за основателна.

Съгласно чл.79, ал.1, т.1 ГПК разносните по изп.дело са за сметка на длъжника, освен когато делото се прекрати и пак освен ако това е поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, какъвто е настоящият случай. Касае се за надлежно образувано изп.производство, при което е отпочнато принудително изпълнение, като видно от комплектованата преписка по ИД са извършвани справки и проучване на имущественото състояние на длъжницата, а след получаване на ПДИ от нея ***/ л.86/ , от същата е постъпила молба с поемане на задължение за внасяне на суми за погасяване на дълга първоначално от 470 лв и впоследствие по 200 лева месечно. С последваща ПДИ от 08.07.2011г. длъжницата е била уведомена за предприемане на последващи принудителни действия върху имуществото ѝ в като в рамките на посочените от вискателя изпълнителни способности – опис на поземлени имоти и движими вещи. С последваща молба от 02.02.2012г. / л.144/ от длъжницата е постъпило уведомление за извършено внасяне по сметка на вискателя / ОББ/ в размер на 1000 лева за погасяване на дълга, с поемане на задължение за внасяне на по 200 лева месечно до окончателното издължаване, към която молба следват представени: вносна бележка за плащане по сметка на ОББ – извънсъдебно на първата вносна от 1000 лева, след което платежни документи / 5 бр./ за внесени суми от по 200 лева. Видно от Протокол от 09.12.2014г / л.159/ ЧСИ е бил уведомен от вискателя за извършване на справка за валидно трудово правоотношение на длъжника и налагане на заповест върху него. С молба от 25.02.2016г. на вискателя / л.162/ във връзка с продължаване на изп.производство е поискано налагане на заповест на банкови сметки на длъжника в описани три банки, последвало е молба от 01.12.2016г. – на вискателя за налагане на заповест върху ТВ на длъжника и с процесната Молба вх.№ 07531/ 27.02.2017г. на вискателя / л. 167/ по ИД , представена и по първоинстанционното гражданско дело на гърба на л.12 по същото, е поискано след заплащане на дължимите към ЧСИ такси, прекратяване на делото, поради пълно погасяване на дълга към „ОББ“ АД чрез споразумение и вдигане на всички наложени заповести и възбрани на длъжника.

Както се посочи по-горе оспорванията от страна на ответника по делото касаят принципно липсата на основание за начисляване и събиране на такса по чл.26 ТТР към ЗЧСИ поради неизвършени действия от ЧСИ, както и изплащане на дълга през 2017г. от страна на длъжницата, вкл. чрез извършване на извънсъдебни плащания.

Доводите принципно са неоснователни. На първо място в конкретния случай е извършено извънсъдебно плащане след образуване на изпълнителното производство, което е изключение от правилото за недължимост на разносните по ИД поради неговото прекратяване по изричната разпоредба на чл.79, ал.1, т.1 ГПК. Извършеното извънсъдебно плащане по сметка на вискателя действително е довело впоследствие до пълно погасяване на дълга, което е мотивирало молбата на вискателя за прекратяване на делото, но при извършвани междувременно процесуални и изпълнителни действия от страна на ЧСИ по

висящото изп.дело до неговото прекратяване с издаденото постановление за прекратяване. В тази връзка направеното възражение за погасяване на задълженията по давност е неоснователно, доколкото делото е образувано на 29.03.2010г. и при така описаните извършени от страна на длъжника и вискателя действия безспорно се установява, че от датата на образуване на делото и насетне до 26.06.2016г. е действало ППВС №3/1980г., след което е прието ТР №2 от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС. След този момент срокът е бил отново периодично прекъсван с подаването на молби за приложение на изпълнителните способности през 2016г и 2017г. В тази насока от една страна следва да се отчете, че по времето от образуване на изп.дело с действието на приетото в ППВС №3/ 1980 г. давност не тече поради поддържащия висящ изпълнителен процес, включително с оглед молбата на длъжника за изпълнение чрез извършване на за разсрочвани плащания, която по правния си характер съставлява признание на задълженията по основание, която е последвала от извършване на доброволни плащания от длъжника с цел частично погасяване на дълга, които по смисъла на чл.116, б.„а „ ЗЗД прекъсват давността. В следствие по смисъла на т.10 на ТР №2/ 2015г. същите действия съставляват процесуални действия, които прекъсват изтеклите срокове за настъпване на погасителна давност на вземанията. В процесния период поради наличие на постъпващи плащания от страна на длъжника не са били налице причини и основания, предпоставящи необходимост от предприемане на активни действия от страна на вискателя с цел събиране на вземанията по време на постъпващите плащания, вкл. на тези извънсъдебно. Независимо от това в периода на действие на ТР №2 от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС – а именно така описаните по-горе в мотивите на настоящото решение действия на вискателя в периода 25.02.2016г – до датата на молбата за прекратяване на делото – 27.02.2017г. съставляват извършвани активни действия от страна на вискателя, прекъсващи давността по смисъла на т.10 от цитираното тълкувателно решение.

По отношение на възражението за извършено плащане на длъжника извънсъдебно, както и прекратяване на изп.дело, се възприема от въззивния съд формираната от тази инстанция съдебна практика относно това, че в съответствие с практиката по чл.290 ГПК и разпоредбата на чл.79 ГПК разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание чл.433 ГПК, но не и поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство *и независимо дали плащането е извършено пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело.* / Решение № 266 / 19.12.2013г. по гр.д.№ 1427/ 2012г. – ВКС -IV гр.отд., Решение № 640/ 4.X.2010г. по гр.д.№920/ 2009г, ВКС-V ГО/. За пълнота следва да се отбележи, че независимо от извънсъдебното споразумение между длъжника и вискателя и първият да е заплатил дължимото направо на вискателя, той дължи таксите по съдебното изпълнение на ЧСИ, доколкото таксата по чл.26 от ТТРЗЧСИ по естеството си представлява възнаграждение за положения труд от ЧСИ / ТР №2/ 2013г. на ОСГТК на ВКС/ и се дължи от длъжника *независимо дали е налице плащане, направено след започване на изпълнителното производство – чл.79 ГПК и независимо дали плащането е извършено пряко на вискателя*

или сумата е постъпила по изпълнителното дело.

По така изложените съображения и събрани доказателства по делото обжалваното решение на районния съд ще се отмени като неправилно и необосновано, а предявеният от ищеца иск ще се уважи като доказан по основания и размер, ведно със законните последици от това.

С оглед изхода от правния спор пред въззивната инстанция следва да се присъдят направените разноски на жалбоподателя за двете съдебни инстанции по Списък по чл.80 ГПК, както следва: 535 лева - разноски за производството пред АРС, 585 лв - разноски за производството пред ПОС и сумата 25 лева - разноски за заповедното производство.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, т.1 ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО Решение № 281/ 19.06.2023г. постановено по гр.д.№1196/ 2022г. по описа на Асеновградски РС – I гр.с., с което е отхвърлен предявеният от П. С. И., с рег.№821 при КЧСИ, район на действие ОС-Пловдив, чрез пълномощника адв.М. И.З., АК-Пловдив иск за признаване за установено, че И. В. П., от гр. А. дължи на жалбоподателя сумата от общо 978,55 лева, представляваща такси и разноски, дължими по изпълнително дело №375/2010г. по описа на ЧСИ П. И., от които 12 лева за изпратено съобщение от 07.04.2017г., 2,40 лева пощенски разходи за изпратено съобщение от 07.04.2017г., 6 лева за извършена справка ГРАО от 14.10.2019г., 24 лева за съобщение от 14.10.2019г., 12 лева за съобщение от 10.05.2021г., 2,46 лева пощенски разход за съобщение от 07.05.2021г., 48 лева за съобщение за прекратяване на делото до вискател и длъжник от 26.01.2021г., 24 лева за съобщение за вдигане на наложен запов МПС, 18 лева за искане за заличаване на възбрана и 829,69 лева такса върху погасено вземане, за събиране на която е издадена заповед за изпълнение № 426 от 30.03.2022г. по ч.гр.д.№ 550/2022г. по описа на Районен съд Асеновград, КАТО ВМЕСТО ТОВА

ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.1 ГПК, че И. В. П., ЕГН: ***** дължи на П. С. И., с рег.№821 при КЧСИ, район на действие ОС-Пловдив общо сумата 978,55 лв / деветстотин седемдесет и осем лева и 55 ст./ , представляваща такси и разноски, дължими по изпълнително дело №375/2010г. по описа на ЧСИ П. И., от които 12 лева за изпратено съобщение от 07.04.2017г., 2,40 лева пощенски разходи за изпратено съобщение от 07.04.2017г., 6 лева за извършена справка ГРАО от 14.10.2019г., 24 лева за съобщение от 14.10.2019г., 12 лева за съобщение от 10.05.2021г., 2,46 лева пощенски разход за съобщение от 07.05.2021г., 48 лева за съобщение за прекратяване на делото до вискател и длъжник от 26.01.2021г., 24 лева за съобщение за вдигане на наложен запов МПС, 18 лева за искане за заличаване на възбрана и 829,69 лева такса върху погасено вземане, за събиране на която е издадена заповед за изпълнение № 426

от 30.03.2022г. по ч.гр.д.№ 550/2022г. по описа на Районен съд Асеновград, КАКТО И дължи сумата 25 лева / двадесет и пет лева/- разноски за заповедното производство.

ОСЪЖДА И. В. П., ЕГН: ***** да заплати на П. С. И., с рег.№821 при КЧСИ, район на действие ОС-Пловдив общо сумата 1120 лева / хиляда сто и двадесет лева/ , представляващи направени такива в първоинстанционното производство в размер на 535 лв и за въззивното производство в размер на 585 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____